

hun kunde ane, fordi den rørte ved Barndomsmin-
der, som han aldrig mere talte om.

„Jeg rejser imorgen til København,“ sagde han
tilsidst. „Endnu i Aften skriver jeg til Amtmanden
og minder ham om hans Løfte. — Jeg har vel
mit Tøj i Orden? Lad Laura straks imorgen tidlig
hænge mine Selskabsklæder ud i Luften og give
dem en god Gennembankning. Ogsaa Kjolen — for
det Tilfælde, jeg skal op til Ministeren. Og hvordan
er det med Støvler?“

Inger blev helt fortunlet. Saadanne hovedkulds
Beslutninger var slet ikke noget for hende. Hun bad
ham om dog at give sig Tid til at tænke Spørgs-
maalet rigtig igennem. Det havde jo ingen Hast, og
de maatte da i hvert Fald først overlægge Sagen
med hendes Forældre. Men derom vilde Per ikke
høre tale. Han kunde bedst tage sig fri i disse Dage,
sagde han, og desuden var Spørgsmaalet bleven
drøftet ofte nok, ogsaa med hendes Forældre.

„Lad os nu faa en Afgørelse. Snakker vi læn-
gere om det, gaar det maaske som alle de andre
Gange, og vi kommer aldrig til noget Resultat. Aa,
Inger! Vi skal endnu engang tage et Basketag med
vor Skæbne! Veed du forresten, at jeg selv i disse
Dage har gaaet og tumlet med Tanker, der gik i
ganske samme Retning. Nu kan jeg fortælle dig
det. Du husker nok ham Ingeniør Steiner, den store
Humbugsmager, som jeg har talt til dig om. Det
har unægtelig ærgret mig ikke saa lidt, at den Fyr
saadan har tilegnet sig, ja rent ud stjaalet mine
gamle Ideer og slaet sig op paa dem. Kan du
tænke dig, han skal forleden have proklameret i
Aarhus, at det nu var hans Agt efter at have under-
lagt sig Provinserne ogsaa at erobre København.
Det stod i Avisen igaar, og han skal nok virkelig